

امیررضا همایون

خبرنگار

بازگشت به استرس‌های گذشته

تیم ملی فوتبال ایران اولین آزمون خود ش را با امیر قلعه‌نویی سرمربی جدید تیم ملی که پس از ۱۶ سال بار دیگر به نیمکت مهم‌ترین تیم ورزشی ایران رسیده، در نوروز مقابل روسیه و کنیا برگزار کرد. مسابقاتی که جدا از انتقاداتی که از سوی هواداران و کارشناسان فوتبال به فدراسیون فوتبال برای انتخاب حریفان شده بود، بار دیگر به جامعه فوتبال ثابت کرد که سرمربی تیم ملی کماکان به همان کلیشه‌های قدیمی پایبند است و چندان اعتقادی به نوآوری‌های جدید به تیم‌های تحت هدایتش ندارد. نحوه بازی تیم تحت هدایت پرافتخارترین مربی تاریخ لیگ برتر فوتبال ایران این انگاره را دوباره تداعی کرد. تیمی که در دو بازی اولش با قلعه نویی در دقایقی از بازی سردرگم بود و نمی‌دانست از بازی مقابل روسیه و کنیا چه می‌خواهد. کنایه‌آمیز اینکه سبک بازی تیم ملی در دو مصاف فیفادی مارس ۲۰۲۳ با وجود تمام لژیونرهایی که در اختیار داشت، چندان چنگی به دل نزد و با ادعاهای آقای سرمربی مینی پر فوتبال چشم نواز و تماشاگر پسند فاصله بعیدی داشت.

اگرچه این بخش از ایرادات و نقایص تیم ملی را باید به حساب آغاز دوران تازه گذشت و اینکه امیر هنوز تیم خودش را ساخته و فرصتی برای تغییرات نداشته اما باید پذیرفت که تیم ملی تا تیم شدن راه طولانی در پیش دارد. بی‌تردید اگر تیم ملی در ماه‌های آینده هم با قلعه‌نویی نمایش‌هایی مانند آنچه در بازی روسیه و کنیا از آنها شاهد بودیم، ارائه دهد، هیچ شانس‌ی برای موفقیت نخواهد داشت. تداوم مسیر فعلی تنها بازگشت به عصر اما و اگر است. دورانی که استرس‌های کشنده جزء لاینفک بازی‌های ملی بود و بار دیگر میهمان هواداران فوتبال می‌شود.

تیم ملی در دو بازی برای روسیه و کنیا نقشه و برنامه مدونی نداشت و بیشتر به کیفیت انفرادی ستاره‌ها برای گلزنی دل بسته بود و در نهایت همین کیفیت انفرادی ستاره‌ها دروازه حریفان را باز کرد. این تیم ملی باید تغییر کند. از تغییر گریزی نیست.

چالش اول امیر زیر ذره بین

ایمان گودرزی

روزنامه‌نگار ورزشی

دو مصاف تدارکاتی برابر روسیه و کنیا هم فرصت خوبی برای امیر قلعه‌نویی بود تا بیشتر با چالش‌هایی که با آنها مواجه خواهد شد، روبه‌رو شود و هم فرصت خوبی برای علاقه‌مندان و اهالی فوتبال بود تا با جزئیات بیشتری از تیم ملی در دوره جدید آشنا شوند. امیر قلعه‌نویی در اولین اردو به‌عنوان سرمربی تیم ملی سعی کرد با

کلیشه‌های قدیمی، دلشوره‌های همیشگی

قصه همیشه تکرار...

آیسان سعیدی

روزنامه‌نگار

عصر تازه تیم ملی با سرمربی وطنی با آغاز سال نو شروع شد. عصری که پس از قریب به یک دهه دوباره برای تیم ملی آغاز شده و جالب اینکه این عصر با یکی از مدعیان همیشگی این نیمکت و

۱ امیر قلعه‌نویی برای این دو مسابقه

نام ۳۲ بازیکن را در فهرست اردو قرار داد و تقریباً تمامی نفراتی که در یک سال اخیر در لیگ برتر و خارج از ایران درخشش داشتند و می‌توانستند به تیم ملی دعوت شوند را به تیم ملی دعوت کرد. لیست امیر البته با لیست کی‌روش تفاوت‌های معناداری داشت و او در گام نخست ۸ بازیکنی که در جام جهانی همراه تیم ملی بودند را کنار گذاشت و به جای آنها نفرات دیگری را دعوت کرد. کریم انصاری‌فرد، سامان قدوس، علی کریمی، میلاد محمدی، ابوالفضل جلالی، مرئض پورعلی‌گنجی، سیدمجید حسینی و امیر عابدزاده، بازیکنانی هستند که کی‌روش آنها را به جام جهانی برد اما در تیم امیر جایی نداشتند. نکته جالب توجه در میان خط خورده‌ها کثرت لژیونرها در میان آنهاست به گونه‌ای که از میان ۸ نفر، ۶ بازیکن در لیگ‌های خارجی بازی می‌کنند و امیر آنها را کنار گذاشته و به جای آنها بازیکنانی از لیگ برتر ایران را دعوت کرده. این تغییر در لیست نشان از تغییر نگرش در مرکز فرماندهی تیم ملی می‌دهد. قلعه‌نویی در اولین مصاحبه خود پس از حضور در اردوی تیم ملی از اهمیت توجه به لیگ داخلی گفت و اینکه با توجه به شناختی که از این مسابقات دارد، توجه ویژه‌تری نسبت به مربیان قبلی به آن خواهد داشت. با این حال با وجود درخشش ستاره‌هایی چون محبی و رضاییان در دو بازی تیم ملی، لژیونرها تشکیل می‌دادند و تأثیرگذاری و محوریت لژیونرها در ترکیب و آهنگ حرکتی تیم ملی انکارنشده بود. اتفاقی که با اضافه شدن احتمالی نفراتی چون مجید حسینی، سامان قدوس و سردار آزمون در اردوهای آینده بیشتر هم خواهد شد.

یکی از مطالبه‌گران اصلی دکتترین مربی ایرانی برای تیم ملی ایران استارت خورده. امیر قلعه‌نویی بعد از یک دوره نافرجام و ناکام در تیم ملی که به ادعای خودش قربانی شرایط تلخ زمانه شد، به تیم ملی بازگشته تا دوباره خود را ثابت کند و ادعای قربانی شدن را به کرسی بنشانند. امیر در آغاز راه دو بازی دوستانه در تعطیلات نوروزی برابر

۲ امیر قلعه‌نویی در اولین اردو سعی کرد با تعداد

نفرات زیاد کار خود را آغاز کند. او در طول دو دیدار تدارکاتی برابر روسیه و سپس کنیا ۲۴ بازیکن را مورد آزمایش قرار داد و به این ترتیب فرصت محک زدن ۹ بازیکن دیگر را به دلایل مختلف پیدا نکرد. استفاده کردن از ۲۴ بازیکن و فرصت نرسیدن به ۸+۳ بازیکن دیگر نشان می‌دهد که سرمربی تیم ملی به این دوبازی بیشتر به چشم آزمون و خطا و محک زدن نفرات جدید و قدیمی پرداخته. اتفاقی که برای هر مربی جدیدی و انکارناپذیر است. او قصد دارد تا تیم تازه‌ای را بسازد و می‌کوشد که تیمش تفاوت‌های آشکاری با تیم سرمربی قبلی داشته باشد. به نوعی امیر به‌دنبال امضای خود در تیم ملی جدید است اما او باید بداند که در اجرای این ایده فرصت چندانی ندارد. تیم ملی ایران تا هنگامه جام ملت‌های آسیا در خوشبینانه‌ترین حالت تنها یک ماه در اختیار امیر خواهد بود و این فرصت برای ساختن یک تیم جدید اصلاً و ابدا کافی نیست. بویژه اینکه بواسطه شرایط خاص حاکم بر ایران جور کردن بازی‌های تدارکاتی مفید و باکیفیت برای تیم ملی کاری غیرممکن است و از همین رو فرصت آزمون و خطا در بازی‌های دوستانه کم تعداد و نه چندان باکیفیت مهیا نیست. امیر باید به سبک تمامی مربیان با تجربه دیگر پروژه تیم‌سازی را آرام و با صبر و حوصله انجام دهد و این مأموریت را طی چند سال پیش ببرد. فرصت اصلاحات بنیادین در تیم ملی در یک بازه کوتاه غیرممکن است بویژه اینکه آینده او به طور مستقیم به نتیجه تیم ملی در جام ملت‌های آسیا وابسته خواهد بود. بنابراین او

دارد، در تیم ملی هم مورد توجه سرمربی تیم ملی است.

یکی از تفاوت‌های مشخص تیم امیر قلعه‌نویی پرس شدیدی بود که تیم ملی در دو مسابقه برابر روسیه و کنیا در نیمه حریف از خود به نمایش گذاشت. به نظر می‌رسد این روشی است که به طور ویژه مورد توجه امیر قلعه‌نویی قرار دارد، اما هنوز مقابل تیم‌های قدرتمند که مجهز به بازیکنان تکنیکی و سریع هستند امتحان نشده تا ببیم شکستن این پرس و دریافت

دو حریف متفاوت را تجربه کرد؛ رقبایی که البته هر دو دور افتاده بودند و در انزوا روزگار را سپری می‌کنند. اولی روسیه که بواسطه جنگ اوکراین با تحریم نهادهای بین‌المللی از جمله فیفا روبرو شده و دیگری کنیا که یک تعلیق ۵۰۰ روزه را تجربه کرده. با این وجود این ۲ بازی دوستانه نه‌چندان باکیفیت نکات ویژه‌ای را در بر داشت و رگه‌های امید

چاره‌ای جز اعتماد به تیم قبلی ندارد و تنها با چند تغییر جزئی و روتوش حداقلی باید ترکیب خود را زود شناسایی کند تا پروژه تغییر پلن و تاکتیک تیم را کلید بزند. منهای نفرات حاضر در اردو، بی‌شک بازیکنان دیگری نیز نظیر قایدی، صیادمنش، سلمانی و... مدنظر او قرار دارند و نفراتی چون آزمون، قدوس و مجید حسینی نیز در اردوهای بعدی اضافه می‌شوند که کار سرمربی را برای رسیدن به ترکیب اصلی سخت‌تر هم خواهد کرد. در حقیقت قلعه‌نویی فقط چند ماهه و در فاصله‌های کوتاه بازیکنان تیم ملی را تا پیش از ورود به جام ملت‌های آسیا یعنی ۲۰۲۳ قطر در پیش خواهد داشت. این یعنی با وجود نیازی که فوتبال ایران به جوانگرایی دارد و مدام از آن صحبت می‌شود، زمانی برای این تغییر گسترده وجود ندارد و به احتمال فراوان تیم ملی فوتبال ایران شاکله اصلی سال‌های اخیر را حفظ خواهد کرد و با چند بازیکن اضافه مسافر قطر خواهد شد. قلعه‌نویی البته تجربه گرانبه‌ای حضور در جام ملت‌های ۲۰۰۷ را همراه خود دارد؛ جایی که برای تشکیل نسلی جدید تلاش کرد، ولی زمان کافی را برای این تغییرات گسترده در اختیار نداشت. چالش محدودیت زمان حالا هم یکی از دغدغه‌های بزرگ قلعه‌نویی است و باید دید از تجربیات خود چطور برای جمع‌بندی سریع برای رسیدن به ترکیب اصلی بهره خواهد برد.

گل را در مقابل حریفان سرسخت‌تر ایجاد کرده باشد. اگرچه در برابر روسیه و کنیا نیز این تاکتیک در دقایقی از بازی همانند صحنه گل کنیا آسیب‌پذیر نشان داد. امیر قلعه‌نویی در اولین مصاحبه خود پس از حضور در اردوی تیم ملی از اهمیت توجه به لیگ داخلی گفت و اینکه با توجه به شناختی که از این مسابقات دارد، توجه ویژه‌تری نسبت به مربیان قبلی به آن خواهد داشت. در هر دو مسابقه ایران برابر روسیه و کنیا و بویژه نیمه اول کنیا

صحنه‌هایی به چشم خورد که بازیکنان تیم ملی و بویژه مهره‌هایی که از آنها توقع بیشتری می‌رود، سعی داشتند با حمل توپ و قدرت تکنیکی خود توپ را در مصاف امیر قلعه‌نویی در اولین مصاحبه خود هم منتهی نمی‌شد. این موضوع بویژه در یک سوم دفاعی تیم حریف بیشتر دیده می‌شد که باید دید در بازی‌های آینده و با توجه به شناخت بیشتری که قادر فنی به دست می‌آورد، آیا باز هم دیده می‌شود یا خیر.

سینا فتوت

روزنامه‌نگار ورزشی

از عصر شاید بلژیکی تا مربی
وطنی

محبی؛ غریب آشنا

بی‌تردید مؤثرترین و جذابترین بازیکن تیم ملی در دو بازی دوستانه در فیفادی‌های نوروزی محمد محبی بود. وینگر استقلال که پس از یک دوره عسر و حرج بی‌حاصل در یکی از تیم‌های سطح پایین لیگ بی‌کیفیت پرتغال در ابتدای فصل به ایران بازگشت و از همان بدو ورود تفاوت کلاس و کیفیت خود را در لیگ بی‌ستاره ایران به رخ کشید. محبی در استقلال خیلی زود بدل به یک مهره کلیدی و تأثیرگذار شد و توانست موفق‌ترین ستاره این تیم و البته لیگ برتر در نیم فصل نخست باشد اما افسوس که کارلوس کی‌روش مربی بازنده پرتغالی هیچ اعتقادی به لیگ برتر ایران و ستاره‌های داخلی نداشت تا محبی در حسرت جام جهانی باقی بماند. ستاره‌ای که در یک جام تارک و در افول گل‌انگیز ستاره‌های لژیونر تیم ملی می‌توانست یک مهره تأثیرگذار باشد. حضور امیر قلعه‌نویی روی نیمکت تیم ملی و توجه ویژه او به ستاره‌های داخلی این فرصت را به محبی داد تا بازگشتی پرفروغ به تیم ملی داشته باشد. ستاره‌ای که پیش از این یک بار در دوران نافرجام شید بلژیکی به تیم ملی دعوت شده بود و البته خوش درخشیده بود اما پس از خروج ویلموتس دیگر به او فرصتی داده نشد و قریب به ۳ سال از تیم ملی دور ماند تا سرانجام در دوران امیر بازگشتی جالب توجه به ترکیب یوزها داشته باشد.

محمد محبی در پنجمین حضورش با پیراهن تیم ملی فوتبال ایران موفق شد با فروپاشی دروازه تیم ملی کنیا، گل دیگری را در کارنامه ملی خود ثبت کند. محبی اولین بازی ملی خود را برابر کامبوج در دوران ویلموتس انجام داد و برابر بحرین و عراق هم در ترکیب تیم مارک ویلموتس به میدان رفت اما دراگان اسکوچیچ اعتقادی به این بازیکن نداشت.

امیر قلعه‌نویی از وینگر راست استقلال ۱۸۰ دقیقه مقابل روسیه و کنیا بازی گرفت و او در بازی اول پنالتی گرفت که توسط مهدی طارمی به گل تساوی تبدیل شد و در بازی دوم تیم ملی در دوران امیر برابر کنیا گل تساوی تیم ملی را به ثمر رساند. با این درخشش جالب توجه محبی در ۵ بازی ملی خود ۳ گل زده و ۳ پاس گل داده تا آمار جالب‌توجهی ثبت کرده باشد.

محمد محبی درخشش خیره‌کننده‌ای در دو مسابقه تدارکاتی روسیه و کنیا داشت تا بار دیگر این سؤال ذهن فوتبال‌دوستان را به خود مشغول کند که چرا کی‌روش فرصت حضور در جام جهانی را از این ستاره مستعد فوتبال ایران گرفت. این هافبک مهاجم بوشهری که توسط امیر قلعه‌نویی جذب سپاهان شد، حالا ترافیک را در پست وینگرهای تیم ملی فشرده‌تر کرد و قادر فنی باید از میان نفراتی مانند ترابی، جهانبخش، قلی‌زاده، امیری و حتی مهدی طارمی تنها دو انتخاب برای حضور در ترکیب اصلی داشته باشد؛ تصمیمی که اصلاً کار ساده‌ای نیست. محبی با این بازگشت در رخشان حالا مدعی جدی حضور در ترکیب اصلی تیم ملی است و برای سایر رقبای این پست بویژه لژیونرها خط و نشان کشید.

۳ امیر قلعه‌نویی در بدو ورود به تیم ملی وعده

ارائه فوتبال ایرانی و مورد پسند هواداران را داد. فوتبالی ته‌اجمی که با دوران ملال آور و حوصله سرب‌بری قبلی تفاوت‌های بنیادین داشته باشد. این البته سبک مورد علاقه امیر در طول دوران مربیگری بوده اما آقای سرمربی هر چه جلوتر آمده و سن و سالش بالاتر رفته، با این سبک فاصله گرفته. تفاوت فوتبال تیم‌های او در سال‌های اخیر و مقایسه آن با دوران ابتدایی و حتی میانی مربیگری‌اش بویژه دوران اوج در استقلال بخوبی این تغییرات را عیان می‌کند. امیر قلعه‌نویی در تیم ملی هم همین مسیر چند سال اخیر را رفت اگرچه تیمش در شکل بازی با دوران سرمربی قبلی متفاوت بود. او در ابتدا تغییر سیستم و آرایش را به‌عنوان گام نخست تغییرات در تیم ملی اجرا کرد. همان‌طور که انتظار می‌رفت امیر قلعه‌نویی باشگاهی فوتبال متعادلی را ارائه می‌داد. در بازی با روسیه و کنیا اما تفاوت تیم او و سرمربی قبلی به‌عینه مشخص بود. تیم امیر همان اندازه که با مهره‌های ته‌اجمی باکیفیتش به حمله علاقه‌مند بود، در دفاع متزلزل و آسیب‌پذیر نشان می‌داد و با هر حمله حریف به آنها موقعیت گل می‌داد. اتفاقی که قطعاً در برابر حریفان بزرگتر و آماده‌تر و البته بازی‌های رسمی می‌تواند یک فاجعه رقم بزند. در فاز ته‌اجمی هم بیشتر از پلن و برنامه حرکات انفرادی بازیکنان به چشم آمد. ضمن اینکه تیم او به همان کلیشه‌های نخ‌نماشده مورد علاقه‌اش یعنی مدافعان رونده و استفاده از کانال‌های کناری و یک مهاجم فیزیکی و درگیرشونده در نوک حمله برای فضاسازی پایبند بود. در مرکز زمین اما عملاً هیچ بازسازی و برنامه خاصی وجود نداشت تا تیم ملی حداقل در گام نخست تک بعدی باشد. ایده‌ای که قلعه‌نویی سال‌هاست در لیگ برتر به آن وفادار است اما بازی‌های بزرگ و ملی مقابل تیم‌های باکیفیت با لیگ بی‌کیفیت و بی‌مایه ایران تفاوت‌های فراوانی دارند و نمی‌توان با این دکترین کلیشه‌ای به جنگ حریفان مدرن رفت. چه آنکه تاکتیک کلیشه‌ای امیر حتی در لیگ بی‌مایه ایران هم مدت‌هاست کارکرد خود را از دست داده و دست امیر برای حریفان رو شده. از آخرین قهرمانی قلعه‌نویی در لیگ برتر سال‌هاست که می‌گذرد و همین ثابت می‌کند که این پلن تاریخ مصرف خود را از دست داده.

تغییرات امیدوارکننده

شاهرخ بیانی

هافبک اسبق تیم ملی

تیم ملی با امیر قلعه‌نویی در دو بازی دوستانه مقابل روسیه و کنیا تغییرات محسوسی داشت. در این دو بازی نسبت به قبل تغییرات قابل توجهی در ترکیب اصلی شاهد بودیم و این نشان می‌دهد مشخصاً گذر فنی به‌دنبال سنجش مفید باشد و در دیدارهای رسمی که مختلف و امتحان کردن بازیکنان است تا به ترکیب و روش بازی مورد‌نظرش برسد. در کل بازی دوستانه هدفی جز این نباید داشته

باشد و نتیجه بازی خیلی اهمیتی ندارد. هم روسیه و هم کنیا تیم‌های چنگنده و فیزیکی بوند و از همین رو محک قابل قبولی برای ملی پوشان ما محسوب می‌شدند. نکته مهمی که در تیم ملی دیده شد روحیه برتری‌طلبی تا دقیقه پایانی بازی است و بخوبی توانستند بازی باخته را با برد عوض کنند. این روحیه در تیم ملی ما می‌تواند خیلی مهم و مفید باشد و در دیدارهای رسمی که چند برابر جدی‌تر است هم احتمالاً جدیت بیشتری در این خصوص از بازیکنان می‌بینیم.

یکی از چهره‌های ویژه دو بازی